

Хай ніколи не застудиться твоє ніжне горло...

Сергій Жадан

Хай ніколи не застудиться твоє ніжне горло
й ніколи не обірвуться твої нічні співи.
Диявол стоятиме над тобою
з мідним солдатським горном,
зупиняючи тобі в узголів'ї грізні припливи.
Хай ніколи не зникне запах вітру з твоїх футболок,
хай він назавжди залишиться у твоєму волоссі.
Я буду заходити в шепіт сирен, ніби в морок,
пізнаючи твоє дихання в їхньому багатоголоссі.
Я буду їсти хліб пересильних пунктів,
спатиму з чорними біженками в спортивних залах,
в сухому повітрі й перестиглому ґрунті
знаходячи, наче свідчення, твій опівнічний запах.
Буду відспівувати цю пропащу країну,
яка розпадається від отрути у власній крові,
буду нагадувати перехожим про їхню провину,
буду гризти зубами сутінки кольорові.
Сонце встає щоранку на сході, за ринком,
на кожну втрату є окрема причина.
Але ніде не буде такої тиші, як над твоїм будинком,
ніде не буде такого місяця, як за твоїми плечима.
Тому хай тебе гріє чиєсь турботи вино почате,
хай наповнює ніжність твою неуважну мову:
діти навчатимуться любові, коли будуть її вивчати —
зрозумілу, неперекладну, серпневу, зимову.